

[Kirkeministeren]

været et meget stort kulturchock for dem at opleve, at medlemskabet af den danske folkekirke, som man, som det blev sagt i debatten, blev døbt ind i, ophørte, uden at man havde bedt om det, i det øjeblik man ikke mere var tilmeldt et dansk folkerogister og dermed ikke mere betalte skat, heller ikke kirkeskat.

Det følte af mange som noget, der var svært at leve med, og mange gik det først op for, når de havde været nogle år i udlandet. De bad mig meget om at løse det problem for dem, og jeg forstod dem godt.

Da de så også imødegik min argumentation om, at jeg ikke kunne støtte dem med mere end det, der allerede stod på finansloven, fordi de ikke betalte kirkeskat, lærte jeg noget andet. Jeg lærte, at der var mange forskellige måder at blive beskattet på, når man bor i udlandet, afhængigt af, om man arbejder i diplomatiet, i EF eller er forretningsmand. Det var slet ikke så enkelt.

Det viste sig så, at ikke bare var der nogle, der stadig betalte kirkeskat – det synes jeg var en ting, vi nok kunne få rettet – men der var også nogle, der betalte en kirkelig afgift, og det er det, som hr. Nørgaard-Sørensen kaldte kirkeskat. Jeg har prøvet at gøre opmærksom på i bemærkningerne, at det ikke er en kirkeskat, og at det var derfor, den også blev pålagt folk, der ikke var medlem af folkekirken. Men det er altså en teknisk ting, at man har pålagt dem denne kirkelige afgift på grundlag af den københavnske ligning, og det gælder vist, tror jeg, i 4 år. Men det var da min umiddelbare reaktion, da jeg stod dernede, at hvis der var nogle penge, som der stod kirke på, og som blev betalt som afgifter til Danmark, ville jeg da meget gerne have dem kanaliseret over i mit ministerium, så jeg kunne gøre godt med dem i udlandsmenighederne, og det er det, der er baggrunden for dette forslag.

Da jeg kom hjem, nedsatte jeg en arbejdsgruppe, der bl.a. skulle se på, hvordan vi får løst problemet med, at man mister sit medlemskab af folkekirken, når man opholder sig midlertidigt i udlandet, og samtidig skulle de også finde ud af det meget brogede skattebillede.

Derfor havde vi et lille arbejdsudvalg, der bestod af folk fra mit ministerium, fra Skatteministeriet og fra Indenrigsministeriet, og de fandt frem til den betænkning, som jeg sendte til Kirkeudvalget, så snart den kom, og hvori

der også er omtalt den historiske baggrund for disse to forskellige kirkers opbygning.

Det første, med tilhørsforholdet til folkekirken, kunne jo ordnes ved en kongelig anordning, og den skrev dronningen under den 20. maj sidste år. Den går ud på, at under midlertidigt ophold i udlandet bevarer man sit medlemskab af den danske folkekirke, idet man har ret til kirkelig betjening i det sidste sogn, man boede i, inden man tog til udlandet. Det vil sige, at alle under midlertidigt ophold i udlandet har ret til på besøg i Danmark at forlange dåb, konfirmation, vielser, og hvad man ellers har behov for, i sognekirken. Det er altså en ret, som danske under midlertidigt ophold i udlandet nu har fået, og det er allerede på plads.

Den anden del af det var en ændring af lov om folkekirkens økonomi, og det er den, vi drøfter i dag. Der var to forskellige forslag fra udvalgets side, men jeg valgte det, at man ved at fortælle hjemme i Danmark, at man nu betaler den skat, man ellers var pålagt, til en dansk menighed i udlandet, bliver fri, og min tanke om, hvordan det skal gøres, medfører ikke det store bureaukrati, som hr. Poulsgaard med skræk vender sig imod. Man udfylder simpelt hen et skema og sender det til den kommune i Danmark, der påligner denne skat, og så bliver man fritaget for skatten. Så er det op til ens egen samvittighed, om man virkelig betaler de penge til den danske menighed. Der skal ikke kvitteringer eller andet med dernedefra.

Det er mit forslag, men det er naturligvis noget, man kan drøfte i Kirkeudvalget. Vi har imidlertid fundet, at det var den enkleste og mest ubureaukratiske måde at gøre det på, og så håber jeg meget, at det vil have afsmittende virkning for de andre danskere, som ikke bliver pålagt kirkeskat og simpelt hen slet ikke betaler kirkeskat, fordi de beskattes fuldt og helt i et andet land, så de også synes, at de vil være med til at betale.

Der er ikke mange penge i dette her, det er rigtigt, men det er en retfærdighedshandling at få det rettet. Jeg er også meget glad for, at jeg samtidig kunne rette det, hr. Nørgaard-Sørensen først pegede på: at også mennesker, der ikke var medlem af folkekirken, blev pålagt denne ekstra kirkeafgift. Så meget om det.

Hr. Povl Brøndsted talte om, at det navnlig var i Bruxelles, man havde følt behovet for denne lovændring, fordi der er mange danske ved